

Πέρδικες ἀτουφέκιστες. 2) Ἐκεῖνος καθ' δν δὲν φίππονται πυροβολισμοὶ Πελοπν. (Μάν.): Τρέβα ἀτουφέκιστη (προσωρινὴ ἀνακωχὴ μεταξὺ ἐμπολέμων οἰκογενειῶν καθ' ἥν ἀναστέλλεται πᾶς πυροβολισμὸς κατὰ διερχομένου μέλους ἔχθρικῆς οἰκογενείας).

ἀτούφεκος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. τον φέκι.

*Ο ἄνευ τουφεκίου, ἀπλος ἔνθ' ἀν.: Τί νὰ σὲ κάμω ἀτούφεκο; Λεξ. Δημητρ.

ἀτόφυα ἐπίρρο. Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτόφυος.

1) Ὁμοίως, ἀπαραλλάκτως: Περιπατάει ἀτόφυα σὰν τὸν πατέρα του. Συνών. ἀπαράλλαχτα, δμοια. 2) Ἀκάμπτως: Περιπατάει ἀτόφυα. 3) Μεταφ. εἰλικρινῶς: Σοῦ μιλάει πάντα ἀτόφυα.

ἀτόφυος ἐπίθ. αὐτόφυος Κάρπ. αὐτόχθυος Κάρπ. αὐτόφυος Κάρπ. ἀτόφυος σύνηθ. ἀτόφυος βόρ. ίδιωμ. ἀτόφχυος Μακεδ. (Μελέν.) ἀτόφχυος Μακεδ. (Βελβ.).

*Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. αὐτόφυος, δὲν τοῦ ἀρχ. αὐτοφυής.

1) Φυσικός, γνήσιος, πραγματικός σύνηθ.: Ἀτόφυος ἀσήμι - μάλαμα - χρυσάφι κττ. Ἀτόφυος Βούργαρος. Συντάδα ἀτόφυα. || Φρ. Διάβολος ἀτόφυος (ἐπὶ ἀνθρώπου πανουργοτάτου). β) Πληθ. ἀτόφυα οὖσ., ἐγχάρακτοι παφαστάσεις εἰς τὰς φάρμακος τῶν ποιμένων καὶ τὰς φάρμακος τῶν γυναικῶν "Ηπ. 2) Ο ἴδιος, αὐτὸς οὗτος πολλαχ.: Ο δεῖνα εἶναι ἀτόφυος πατέρας (δ ἴδιος πατήρ του, δμοιότατος μὲ αὐτόν). Η δεῖνα εἶναι ἀτόφυος μητέρα. Εἶναι ἀτόφυος δ πατέρας του. Εἶναι ἀτόφυα ἡ μάντη της. Συνών. ἀπαράλλαχτος, δμοιοις. β) Ο μὴ ὑποστάς οὐδεμίαν μεταβολήν, ἀναλλοίωτος, ὅπως ἡτο καὶ πρὶν πολλαχ.: Σταφίδα ἀτόφυα. Ἀτόφυο τὸν βγάλανε (ἐπὶ νεκροῦ μὴ διαλυθέντος). Βγάλαν τὰ τσαρούχια τοῦ πεθαμένου ἀπ' τὸν τάφο κ' ἡταν ἀτόφυα πολλαχ. Ἡρῳ ἀτόφυος Μακεδ. (Σέρρ.). || Φρ. Πῆγες κ' ἡρθες ἀτόφυος (μὲ κενάς τὰς χειρας, ἀπρακτος) Πελοπν. (Λακων.) 3) Ολόκληρος, ἀκέραιος σύνηθ.: Μήν κόψης τὸ ψωμί, δῶσε μού το ἀτόφυο. Τὸ μέσα τοῦ καρυδιοῦ βγαίνει ἀτόφυο. Κολῶνα ἀτόφυα. Ο στῦλος εἶναι ἀπὸ ἀτόφυο μάρμαρο σύνηθ. Πόρτα ἀπὸ ἀτόφυο ξύλο Προπ. (Αρτάκ.) Κατάρτια ἀτόφυα μπρούτζινα ΑΚαρκαβίτσα. Λόγ. πλώρ. 48. β) Ο μὴ διηρημένος εἰς ἀνώγαιον καὶ κατώγαιον, ἐπὶ οἰκοδομῆς "Ηπ. (Δρόβιαν.) 4) Στερεός, ἔρριζωμένος Κάρπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Περίδ.: Ἀτόφυα πέτρα Βούρβουρ. Συνών. φιζιμαϊός. 5) Ἀκαμπτος πολλαχ.: Περιπατάει ἀτόφυος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) || Φρ. *Επισιν ἀπάν' μ' ἀτόφυος (ἀκάμπτως, ἀλυγίστως) Μακεδ. (Ζουπάν.) *Ερχιτι κατ' ἀπάν' μ' ἀτόφυος Στερελλ. (Αρτοτ.) Συνών. μονοκόμματος. 6) Πολύσαρκος, παχὺς "Ηπ. (Ζαγόρ.) 7) Μεταφ. εύθυνς, εἰλικρινής Λεξ. Δημητρ.: Εἶναι ἀτόφυος ἀνθρωπος.

*Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀτόφυος Σταυρὸς καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

ἀτραγούδητα ἐπίρρο. Λεξ. Δημητρ. ἀτραγούδιστα ΓΨυχάρ. Ἀγνή 88.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτραγούδητος.

Χωρὶς τραγούδι, χωρὶς μουσικὴν ἔνθ' ἀν.: Η Ἀγνή τοῦ εἶχε ἀραδιάσει τοὺς στίχους του ἀτραγούδιστα ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. Ἀτραγούδητα σ' ἀνηφόρι, τραγουδητὰ σὲ σάδι, πιλαλῶντας σὲ κατήφορο Λεξ. Δημητρ. Συνών. στοματικά.

ἀτραγούδητος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτραγούδιστος σύνηθ. *Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τραγούδητος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔτραγούδησαν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἴπαν τραγούδια σύνηθ.: Γαμπρὸς ἀτραγούδιστος. Νύφη ἀτραγούδιστη. Γάμος ἀτραγούδιστος σύνηθ. || Γνωμ. Γλέντι ἀτραγούδητο δὲ λογείται γλέντι Λεξ. Δημητρ. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ τραγουδήσῃ, νὰ συνοδεύσῃ μὲ μουσικὸν μέλος πολλαχ.: Στίχοι ἀτραγούδιστοι.

ἀτράνετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρανετὸς <τραννών.

*Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔμεγάλωσεν, δὲν ἀπέκτησεν ἀνάστημα: Ἐπέμ' νεν ἀτράνετον τὸ παιδίν. Συνών. ἀτράνευτος, ἀτρανός.

ἀτράνευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερούδη. Πρω. Δημητρ. ἀτράνιφτους Μακεδ. (Κοζ. Νάουσ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρανευτὸς <τραννεύων.

*Ἄτρανετος, δὲν ἔνθ' ἀντράνετος, ὃ ίδ., ἔνθ' ἀν.: Ἀτράνευτο δέντρο-μοσχάρι-σπαρτὸ κττ. Λεξ. Δημητρ. Ἀτράνευτο παιδί Λεξ. Πρω. Ἀτράνιφτον κονρίτο Νάουσ.

ἀτρανός ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τρανός.

*Ἀτράνετος, δὲν ἔνθ.: Τὸ κριθάρι εἶναι ἀτρανό. Τὰ μῆλα ἔγιναν ἀτρανά. Ἀτρανό σπυρί.

ἀτράνταχτα ἐπίρρο. κοιν. ἀτράνταγα πολλαχ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτράνταχτος.

*Ἀδιασείστως, ἀσαλεύτως κοιν.: Τὸ κάστρο στέκει ἀτράνταχτα. Αὐτὸς πιστεύει-ἐπιμένει 'ς τὴ γνώμη του ἀτράνταχτα σύνηθ. Ὁ βράχος στέκει ἀτράνταγα πολλαχ. Συνών. ἀσάλευτα, στερεά.

ἀτράνταχτος ἐπίθ. κοιν. ἀτράνταχτος πολλαχ. ἀτράνταχτος Νάξ. (Δαμαρ.) ἀτράνταχτους βόρ. ίδιωμ. ἀτράνταχτους πολλαχ. βορ. ίδιωμ. ἀτράνταγος σύνηθ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τρανταχτός.

A) Κυριολ. 1) Ἀδιάσειστος, ἀκλόνητος κοιν.: Ἀτράνταχτο γεφύρι-θεμέλιο-κάστρο-σπίτι-χτήριο κττ. 2) Ο μὴ μετακινούμενος, ἀκίνητος πολλαχ.: Πέτρα ἀτράνταχτη. Βαρέλλι ἀτράνταχτο.

B) Μεταφ. 1) Ο οὐχὶ εύμετάβλητος, σταθερὸς πολλαχ.: Ἀτράνταχτος ἀνθρωπος. Ἀτράνταχτη γνώμη-πεποίθησι-φιλία κττ. πολλαχ. β) Ἀμετάπειστος Μακεδ. 2) Πλούσιος Μακεδ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ.): Νοικοτύρων ἀτράνταγος Κλουτσινοχ. Νοικοκυραῖοι ἀτράνταχτοι Πελοπν. Ἀτράνταχτον σπίτ' (οίκογένεια πολὺ εύπορος) Μακεδ. β) Μέγας, ἀνεξάντλητος, ἐπὶ περιουσίας σύνηθ.: Ἀτράνταχτη περιουσία-προῖκα κττ. Ἀτράνταχτο βρέστη σύνηθ. Συνών. ἀμέτρητος 1β, ἀπειρος (II). 3) Βαρύτιμος Κύθν. Πάρ.: Φορεῖ φόρεμα ἀτράνταχτο Κύθν. Τὸ φόρεμά της εἶναι ἀτράνταχτο Πάρ. 4) Ζωηρὸς σύνηθ.: Φρ. Γλέντι ἀτράνταχτο. Συνών. φρ. γλέντι τρεικούβερτο. 5) Δυνατός, σφοδρὸς πολλαχ.: Καρυᾶς ἀτράνταχτος. Θὰ ἔτρωγες ἀτράνταχτο ξύλο ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀριθμ. 61.

ἀτραντές δ, σύνηθ. *τραντές Ιμβρ.

*Ἐκ τοῦ Γαλλ. entre deux.

ΕΙδος στενῆς δαντέλλας τιθεμένης πρὸς διάκοσμον μεταξὺ δύο ραφῶν ὑφάσματος.

ἀτραπέζωτα ἐπίρρο. πολλαχ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτραπέζωτος.

